СПРАВА «ЄРМОЛЕНКО ТА ІНШІ ПРОТИ УКРАЇНИ»

(CASE OF YERMOLENKO AND OTHERS v. UKRAINE)

(Заяви № 27231/21 та 2 інші заяви)

Стислий виклад рішення від 10 листопада 2022 року

Заявники тримались під вартою у різних установах Державної кримінально-виконавчої служби України. Двоє заявників продовжують утримуватися під вартою.

До Європейського суду з прав людини (далі — Європейський суд) заявники скаржилися за статтями 3 і 13 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі — Конвенція) на неналежні умови тримання під вартою та відсутність ефективного засобу юридичного захисту у зв'язку з цим. Також заявник у заяві № 28586/21 подав інші скарги за положеннями Конвенції.

Розглянувши скарги заявників, Європейський суд нагадав, що під час встановлення, чи є умови тримання такими, «що принижують гідність» у розумінні статті 3 Конвенції, серйозний брак простору у в'язничних камерах вважається дуже впливовим чинником та може становити порушення як сам собою, так і в сукупності з іншими недоліками. Посилаючись на свою попередню практику Європейський суд дійшов висновку, що у цій справі умови тримання заявника під вартою були неналежними, а також, що заявники не мали у своєму розпорядженні ефективного засобу юридичного захисту та констатував порушення статей 3 і 13 Конвенції.

Щодо інших скарг заявника у заяві № 28586/21 Європейський суд встановив, що враховуючи всі наявні у нього матеріали та з огляду на належність оскаржуваних питань до сфери його компетенції, вони не виявляють жодних ознак порушення прав і свобод, гарантованих Конвенцією або протоколами до неї та відхилив цю частину заяви відповідно до пункту 4 статті 35 Конвенції.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

«1. Вирішує об'єднати заяви;

2. Оголошує прийнятними скарги на неналежні умови тримання під вартою та відсутність у національному законодавстві ефективного засобу юридичного захисту, а решту скарг у заяві № 28586/21 — неприйнятними;

3. Постановляє, що ці скарги свідчать про порушення статей 3 і 13 Конвенції у зв'язку з неналежними умовами тримання під вартою та відсутністю у національному законодавстві ефективного засобу юридичного захисту;

4. Постановляє, що:

(a) упродовж трьох місяців держава-відповідач повинна сплатити заявникам суми, зазначені у таблиці в додатку; ці суми мають бути конвертовані в національну валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу;

(b) з закінченням зазначеного тримісячного строку до остаточного розрахунку на зазначені суми нараховуватиметься простий відсоток (simple interest) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в період несплати, до якої має бути додано три відсоткові пункти».